

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	8
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's	12
Natuurbescherming	12
Waterwet	13
Ambtenarenrecht	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Volksverzekeringen	15
Sociale zekerheid overig	16
TOZO, NOW, TOFA	16
Bestuursrecht overig	16
APV	16
Belastingdienst-Toeslagen	18
Huisvesting	18
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	21
Vreemdelingenrecht	22
Regulier	22
Toezicht en vrijheidsontneming	24

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 123

MK ABRS, 09-02-2022, 202102941/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek 5, 8

HOGER BEROEP. GRONDENTRECHTER. Ter bevordering van de rechtseenheid en om redenen van rechtsbescherming aanleiding ziet de Afdeling aanleiding de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep te verlaten. Dit geldt niet voor het omgevingsrecht. Verwijzing naar ABRS 09-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#). In boetezaken werd de grondentrichter niet gehanteerd. Dat blijft onveranderd. In vreemdelingenzaken geldt het grievenstelsel, dat een grondentrichter impliceert. Ook dat blijft onveranderd.

Het verlaten van de grondentrichter door de Afdeling betekent niet dat in hoger beroep onbeperkt nieuwe gronden naar voren kunnen worden gebracht.

Besluit waarbij het college een aanvraag van [appellante] om een huisvestingsvergunning heeft afgewezen. [...]

3. [appellante] stelt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het beleid van het college een discriminatoir karakter heeft. [...]

Beoordeling van het hoger beroep [...]

De Afdeling verlaat de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep in andere dan omgevingsrechtelijke zaken

4.1. [appellante] betoogt voor het eerst in hoger beroep dat het beleid van het college een discriminatoir karakter heeft.

4.2. Voorheen oordeelde de Afdeling dat een voor het eerst in hoger beroep aangevoerde grond buiten beschouwing moet blijven, als de belanghebbende die grond redelijkerwijs al bij de rechtbank naar voren had kunnen brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 3 april 2000, [ECLI:NL:RVS:2000:AH6961](#) en van 4 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2628](#)). Dit wordt wel de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep genoemd. Deze grondentrichter wordt niet toegepast door de andere hoogste bestuursrechters. Zie voor belastingrechter in hoger beroep bijvoorbeeld de arresten van de Hoge Raad van 10 december 2010, [ECLI:NL:HR:2010:BO6786](#) en 4 oktober 2013, [ECLI:NL:HR:2013:781](#); voor de Centrale Raad van Beroep (hierna: de CRvB) de uitspraken van 22 februari 2002, [ECLI:NL:CRVB:2002:AD9473](#) en 4 juni 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:CA2803](#); en voor het College van Beroep voor het bedrijfsleven (hierna: het CBb) de uitspraken van 1 april 2004, [ECLI:NL:CBB:2004:AO8207](#), en 15 oktober 2019, [ECLI:NL:CBB:2019:496](#).

Ter bevordering van de rechtseenheid tussen de hoogste bestuursrechters en om redenen van rechtsbescherming ziet de Afdeling aanleiding de grondentrichter te verlaten, zij het dat zij in het omgevingsrecht een andere benadering zal volgen om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden.

De Afdeling kiest er dus voor om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daar buiten, ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn, zoals bij sommige subsidiezaken, zaken over marktplaatsen, horecavergunningen, toevoegingen voor rechtsbijstand etc. Deze keuze draagt allereerst bij aan de rechtseenheid, aangezien de CRvB en het CBb in (financiële) geschillen waarbij de belangen van derden betrokken (kunnen) zijn, zoals uitkerings- en subsidiezaken, tussen beroep en hoger beroep geen

grondentrichter toepassen. Deze keuze draagt ook bij aan de voor de rechtspraak gewenste duidelijkheid. Omwille van de uitvoerbaarheid en hanteerbaarheid kiest de Afdeling dus voor een onderscheid tussen ‘omgevingsrechtelijke zaken’ enerzijds en alle andere zaken anderzijds.

4.3. Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep. Zo zullen gronden die uitdrukkelijk zijn prijsgegeven, buiten beschouwing worden gelaten als zij in hoger beroep (opnieuw) worden aangevoerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB van 5 januari 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AU9486](#), en het arrest van de Hoge Raad van 4 december 2009, [ECLI:NL:HR:2009:BG7213](#)). Verder kan op een gegeven instemming met een door de rechter in eerste aanleg gekozen werkwijze in hoger beroep niet worden teruggekomen (uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP1317](#)).

4.4. Zoals hiervoor is overwogen, zal de Afdeling de grondentrichter blijven toepassen in zaken over omgevingsrechtelijke besluiten. Dit vooral om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden bij omgevingsrechtelijke besluiten en de rechtszekerheid. De keuze om met omgevingsrechtelijke zaken anders om te gaan dan met andere zaken wordt nader uiteengezet in een uitspraak van heden in een omgevingsrechtelijke zaak (uitspraak van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#)).

4.5. In boetezaken werd de grondentrichter niet gehanteerd. Dat blijft onveranderd. In vreemdelingenzaken geldt het grievenstelsel, dat een grondentrichter impliceert. Ook dat blijft onveranderd.

4.6. Het verlaten van de grondentrichter door de Afdeling betekent niet dat in hoger beroep onbeperkt nieuwe gronden naar voren kunnen worden gebracht. In het algemeen verdient het de voorkeur nieuwe gronden tijdig naar voren te brengen, dat wil zeggen binnen de hogerberoepstermijn of de termijn voor het indienen van gronden. Dit draagt bij aan een tijdige afbakening van de omvang van de rechtsstrijd in hoger beroep en aan een zorgvuldig, doelmatig en efficiënt gebruik van de hogerberoepsprocedure. Het in een later stadium aanvoeren van aanvullende gronden in hoger beroep kan afstuiten op de eisen van een goede procesorde. Bij de vraag of aan de eisen van een goede procesorde wordt voldaan, zal de bestuursrechter ook acht slaan op de procespositie van de overige partijen. Zo zullen nieuwe gronden in hoger beroep niet worden toegelaten indien de andere partij(en) te weinig tijd resteert om zich daarover inhoudelijk uit te laten, of als in een (te) laat stadium een geheel nieuw onderwerp aan de orde wordt gesteld. Dit zal evenmin gebeuren als inhoudelijke bespreking van de in een (te) laat stadium naar voren gebrachte gronden leidt tot aanhouding van de zaak met als gevolg een onwenselijke of onaanvaardbare vertraging van de procedure in het licht van de belangen van de overige partijen en een goede rechtspleging.

Oordeel in deze zaak

4.7. Het verlaten van de grondentrichter betekent dat de Afdeling zal overgaan tot een inhoudelijke beoordeling van de door [appellante] voor het eerst in hoger beroep naar voren gebrachte grond dat het beleid van het college een discriminatoir karakter heeft. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:363](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Huisvesting” (JnB 2022, 137).

Verder wordt verwezen naar de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2022:362](#) opgenomen onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” en “Wabo” (JnB 2022, 124 en 128).

JnB 2022, 124

MK ABRS, 09-02-2022, 202002119/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Twenterand.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b, c en e

Crisis- en herstelwet

HOGER BEROEP. GRONDENTRECHTER. De Afdeling blijft de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep toepassen in zaken over omgevingsrechtelijke besluiten. Dit vooral om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden bij omgevingsrechtelijke besluiten en de rechtszekerheid. Verwijzing naar de uitspraak ABRS van 09-02-2022 inzake

[ECLI:NL:RVS:2022:363](#). In zaken over het omgevingsrecht geldt daarom als uitgangspunt dat de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep toepassing blijft vinden. Alleen indien is uitgesloten dat het toestaan van één of meer nieuwe gronden in hoger beroep leidt of kan leiden tot benadeling van derde-belanghebbenden, kan de bestuursrechter een uitzondering maken op genoemd uitgangspunt. Voor zaken die onder het procesrecht van de Crisis- en herstelwet vallen, geldt echter dat de grondentrichter steeds wordt toegepast.

Besluit waarbij het college aan een [pluimveebedrijf] een omgevingsvergunning heeft verleend voor het vervangen van de stalrichting. [...]

6. In hoger beroep hebben [appellant sub 1] en [appellant sub 2] in aanvulling op de tijdig in beroep aangevoerde gronden verschillende nieuwe gronden aangevoerd, onder meer over volksgezondheid, onduidelijkheid van de aanvraag en duurzaamheid. Dan rijst de vraag of gronden die voor het eerst in hoger beroep naar voren worden gebracht, terwijl er geen belemmering was om die gronden al in de fase van beroep naar voren te brengen, nog voor inhoudelijke bespreking in aanmerking komen of dat deze buiten behandeling moeten worden gelaten. De Afdeling hanteert tussen beroep en hoger beroep een grondentrichter, hetgeen betekent dat gronden die redelijkerwijs bij de rechtbank naar voren gebracht konden worden, maar in beroep niet zijn aangevoerd, niet voor het eerst in hoger beroep kunnen worden aangevoerd. Die gronden worden in hoger beroep niet inhoudelijk beoordeeld.

7. De Afdeling heeft in haar uitspraak van heden ([ECLI:NL:RVS:2022:363](#)) overwogen dat zij ter bevordering van de rechtseenheid en om redenen van rechtsbescherming aanleiding ziet de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep te verlaten. In die uitspraak is ook overwogen dat dit niet geldt voor het omgevingsrecht. De Afdeling zal in omgevingsrechtelijke zaken de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep blijven hanteren. De reden daarvoor is dat in zaken over omgevingsrechtelijke besluiten in het merendeel van de gevallen belangen van derden zijn betrokken. Daarin verschillen omgevingsrechtelijke zaken van niet-omgevingsrechtelijke zaken, waarin in het merendeel van de gevallen sprake is van tweepartijengeschillen. Vanuit een oogpunt van rechtszekerheid voor die derden is het van belang dat de bestuursrechter niet alleen waakt over de (proces)positie van de partij(en) die hoger beroep instelt c.q. instellen, maar ook voor de procespositie van de overige partijen waaronder die van vergunninghouders en voor belangen van derden zoals degenen die om optreden tegen een gestelde overtreding hebben gevraagd. Daar komt bij dat het in omgevingsrechtelijke zaken vaker gaat om zaken met grote maatschappelijke belangen zoals infrastructurele projecten, woningbouw en energietransitie met korte wettelijke afdoeningstermijnen waarvoor een efficiënte rechtsgang extra van belang is. Ook daarom is het nodig dat de omvang van het geding in die zaken tijdig wordt afgebakend.

In zaken over het omgevingsrecht geldt daarom als uitgangspunt dat de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep toepassing blijft vinden. Alleen indien is uitgesloten dat het toestaan van één of meer nieuwe gronden in hoger beroep leidt of kan leiden tot benadeling van derde-belanghebbenden, kan de bestuursrechter een uitzondering maken op genoemd uitgangspunt. Voor zaken die onder het procesrecht van de Crisis- en herstelwet (Chw) vallen, geldt echter dat de grondentrichter steeds wordt toegepast.

De Afdeling merkt als omgevingsrechtelijke zaken aan de zaken over besluiten op grond van de:

- * Wet algemene bepalingen omgevingsrecht
- * Wet milieubeheer
- * Wet ruimtelijke ordening
- * Tracéwet
- * Wet geluidhinder
- * Wet natuurbescherming
- * Ontgrondingenwet
- * Waterwet
- * Wet bodembescherming
- * Wet luchtvaart
- * Mijnbouwwet
- * Kernenergiewet
- * Wet inzake de luchtverontreiniging
- * Wet bescherming Antarctica, en
- * andere wetten en regelingen op het gebied van het milieu en de ruimtelijke ordening.

Belangen van derden in andere dan omgevingsrechtelijke zaken

8. Buiten het omgevingsrecht komen ook zaken over besluiten voor waarbij de belangen van derden betrokken (kunnen) zijn, zoals subsidiezaken, zaken over marktplaatsen, horecavergunningen, toevoegingen voor rechtsbijstand etc.

De Afdeling kiest er voor om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en dus niet langer daar buiten. Ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn. Deze keuze draagt allereerst bij aan de rechtseenheid, aangezien de Centrale Raad van Beroep en het College van Beroep voor het bedrijfsleven in (financiële) geschillen waarbij de belangen van derden betrokken (kunnen) zijn, zoals uitkerings- en subsidiezaken, tussen beroep en hoger beroep geen grondentrichter toepassen. Deze keuze draagt ook bij aan de voor de rechtspraktijk gewenste duidelijkheid. Omwille van de uitvoerbaarheid en hanteerbaarheid kiest de Afdeling dus voor een onderscheid tussen 'omgevingsrechtelijke zaken' enerzijds en alle andere zaken anderzijds. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:362](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB 2022, 128).

Verder wordt verwezen naar de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2022:363](#) opgenomen onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" en "Huisvesting" (JnB 2022, 123 en 137).

Bij deze uitspraken is ook een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak verlaat grondentrichter, behalve in het omgevingsrecht") uitgebracht.

JnB 2022, 125

MK ABRS, 09-02-2022, 202103664/1/R1

minister van Economische Zaken en Klimaat en de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, verweerders.

Algemene wet bestuursrecht 1:3,

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. VOORBEREIDINGSPROCEDURE.

Wijziging rijksinpassingsplan ten behoeve van de bouw en aanleg van een windpark. I.c. zijn de tiphoogtes van de windturbines 220 m. Voor windparken op land wordt als uitgangspunt gehanteerd dat gevolgen van enige betekenis aanwezig kunnen worden geacht binnen een afstand van 10 keer de tiphoogte, gemeten vanaf de voet van de voor appellant dichtstbijzijnde windturbine. Verwijzing naar de uitspraak 23 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3112](#) (Staphorst). Vastgesteld wordt dat appellant woont op een afstand van ongeveer 2,5 km. Gelet hierop kunnen geen gevolgen van enige betekenis aanwezig worden geacht ter plaatse van de woning van appellant en daarom is hij geen belanghebbende bij het bestreden besluit. Bij uitspraak van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#), heeft de ABRS - tegen de achtergrond van het arrest van het EU-HvJ van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#) - overwogen dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. Vastgesteld wordt dat [appellant] een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit. Gelet op wat hiervoor is overwogen, wordt aanleiding gezien om het beroep ontvankelijk te achten.

[ECLI:NL:RVS:2022:417](#)

JnB 2022, 126

MK ABRS, 09-02-2022, 202006204/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Hardenberg.

Algemene wet bestuursrecht 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb)

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM)
6

PROCESKOSTEN. Het Besluit proceskosten bestuursrecht is niet in strijd met artikel 6 van het EVRM.

Besluit waarbij het college [appellant A] onder oplegging van een dwangsom gelast om binnen zes maanden na de verzending van dat besluit diverse bouwwerken te verwijderen. [...]

Proceskosten

6. Omdat het hoger beroep van [appellant A] en [appellant B] gegrond is en de Afdeling het ingestelde beroep tegen het besluit van 13 november 2019 alsnog gegrond zal verklaren, bestaat op grond van artikel 8:75 van de Awb recht op vergoeding van de in verband met de behandeling van het beroep en hoger beroep opgekomen proceskosten. Op grond van het forfaitaire vergoedingstelsel van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) komen [appellant A] en [appellant B] in aanmerking voor een vergoeding van € 3.795,00 aan advocaatkosten.

7. [appellant A] en [appellant B] betogen dat uit het arrest van 22 april 2021 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de zaak *Zustović t. Kroatië*, nr. 27903/15, volgt dat het forfaitaire vergoedingenstelsel, zoals neergelegd in artikel 8:75, eerste lid, van de Awb, in samenhang gezien met het Bpb, in strijd is met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Daarom moeten die bepalingen volgens [appellant A] en [appellant B] op grond van artikel 94 van de Grondwet buiten toepassing blijven. [...]

7.2. In het Bpb is geregeld welke proceskosten voor vergoeding in aanmerking komen en hoe die kosten moeten worden vastgesteld. De voor vergoeding in aanmerking komende kosten voor rechtsbijstand worden forfaitair vastgesteld. Het bedrag van deze kosten wordt vastgesteld door aan de verrichte proceshandelingen punten toe te kennen overeenkomstig de bijlage bij het Bpb. Per punt wordt vervolgens een bedrag toegekend. Op 1 januari 2022 is dit bedrag verhoogd. Vanaf die datum wordt per punt een bedrag van € 759,00 (beroep en hoger beroep), dan wel € 541,00 (bezwaar en administratief beroep) toegekend. Afhankelijk van het gewicht van de zaak kan nog een wegingsfactor worden toegepast, die varieert van 0,25 (zeer licht) tot 2 (zeer zwaar). Artikel 2, derde lid, van het Bpb, biedt daarnaast de mogelijkheid om in geval van bijzondere omstandigheden af te wijken van het forfaitaire stelsel.

7.3. In de Nota van Toelichting bij het Bpb (Stb. 1993/763, p. 5-6) staat onder meer: “[...]”

7.4. In het arrest *Zustović t. Kroatië* staat onder meer: “[...]”

7.5. De in overweging 6 vermelde hoogte van de vergoeding van advocaatkosten betekent dat [appellant A] en [appellant B] een deel van de advocaatkosten die zij vergoed willen krijgen, zelf moeten betalen. Dit is een beperking van het door artikel 6 van het EVRM beschermde recht op toegang tot de rechter (vergelijk het arrest *Zustović t. Kroatië*, par. 99). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM (zie onder meer het arrest van 18 februari 2020, *Černius and Rinkevičius t. Litouwen*, ECLI:CE:ECHR:2020:0218JUD007357917, par. 66), is een beperking van het recht op toegang tot de rechter niet in strijd met artikel 6 van het EVRM, indien deze beperking dat recht niet in essentie schaadt, een gerechtvaardigd doel dient en proportioneel is.

7.6. Het forfaitaire vergoedingenstelsel heeft tot doel de overheidsuitgaven te beperken (Stb. 1993/763, p. 5-6). Dit is een gerechtvaardigd doel. Vergelijk het hiervoor vermelde arrest *Černius and Rinkevičius t. Litouwen*, par. 69. Het stelsel heeft ook tot doel de toepassing van de regels over proceskostenveroordeling eenvoudig te houden en daarmee om de bestuursrechter te ontlasten (Kamerstukken II 1991/92, 22 495, nr. 3, blz. 153). Ook dit is een legitiem doel (vergelijk het arrest van het EHRM van 18 oktober 2016, *Miessen t. België*, 31517/12, par. 71). Dergelijke wettelijke forfaitaire vergoedingenstelsel zijn ook aanwezig in bijvoorbeeld Duitsland, België en Oostenrijk, en in Frankrijk geldt een forfaitair vergoedingensysteem in het bestuursrecht op basis van vaste rechtspraak.

7.7. Het door [appellant A] en [appellant B] ingeroepen arrest *Zustović t. Kroatië* leidt niet tot een ander oordeel. In die zaak had het Kroatische Constitutionele Hof geoordeeld dat artikel 79 van de Kroatische Administrative Disputes Act, op grond waarvan een in het gelijk gestelde rechtzoekende in een administratieve procedure geen recht had op een proceskostenvergoeding, ongrondwettig was. Het Constitutionele Hof stelde daartoe vast dat dat artikel tot doel had de financiële belangen van de Staat te beschermen en oordeelde dat dit geen legitiem doel was. Het EHRM overwoog vervolgens geen reden te zien om in het nadeel van de klager van dat oordeel af te wijken, omdat dat oordeel in lijn is met "the well-established principle that the risk of any mistake made by the State authority must be borne by the State itself" waarnaar het in eerdere rechtspraak heeft verwezen,

waaronder in het arrest Černius and Rinkevičius t. Litouwen. Het arrest Zustović t. Kroatië dient derhalve naar het oordeel van de Afdeling te worden gezien in de context van het oordeel van het Kroatische Constitutionele Hof en daarom niet te worden begrepen als een koerswijziging ten opzichte van het arrest Černius and Rinkevičius t. Litouwen.

Het Bpb voldoet in algemene zin aan het proportionaliteitsvereiste. Hiervoor is allereerst relevant dat burgers in dit stelsel in de praktijk geen of nauwelijks risico lopen om in de proceskosten te worden veroordeeld en voorts dat de hoogte van het griffierecht in bestuursrechtelijke zaken beperkt is en daarvan bij onvermogen vrijstelling kan worden verleend. Verder is relevant dat het Bpb, anders dan het geval was in de door appellanten aangehaalde zaak Zustović t. Kroatië, wél voorziet in een vergoeding. De forfaitaire vergoeding waarin het Bpb voorziet, is in de regel voldoende om burgers die procederen met een toevoeging en die dus voor de toegang tot de rechter op steun van overheidswege zijn aangewezen indien zij zich door een advocaat laten bijstaan, in belangrijke mate te compenseren voor de door hen betaalde eigen bijdrage. In gevallen waarin rechtzoekenden zonder een toevoeging procederen en zij dus geacht kunnen worden over voldoende middelen te beschikken om zich van rechtsbijstand te voorzien, mag er in beginsel van worden uitgegaan dat de forfaitaire vergoeding geen disproportionele beperking van het recht op toegang tot de rechter vormt. Bij het vaststellen van de forfaitaire vergoeding moet de rechter rekening houden met het aantal proceshandelingen, met de complexiteit van de zaak en met het gewicht van de belangen die in het geding zijn (Stb. 1993/763, p. 8). Indien zich bijzondere omstandigheden voordoen waarin de forfaitaire vergoeding wél een disproportionele beperking van het recht op toegang tot de rechter vormt, biedt artikel 2, derde lid, van het Bpb de mogelijkheid om een hoger bedrag toe te kennen.

Het betoog dat het Bpb in strijd is met artikel 6 van het EVRM, slaagt niet. Dit betekent dat het college de proceskosten zoals bepaald aan de hand van de regeling in het Bpb moet vergoeden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:420](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 127

Rechtbank Gelderland, 26-01-2022 (publ. 08-02-2022), AWB 21/3836

college van burgemeester en wethouders van Buren.

Awb 5:31a lid 1

BESTUURSDWANG. Handhaving m.b.t. een chalet dat is gebouwd zonder omgevingsvergunning. I.c. kan eiser niet verzoeken om toepassing van bestuursdwang op grond van artikel 5:31a, eerste lid, van de Awb. In dat artikel staat dat de aanvrager van een last onder bestuursdwang, dan wel een andere belanghebbende die door de overtreding wordt benadeeld, het bestuursorgaan kan verzoeken bestuursdwang toe te passen. Eiser heeft een financieel belang bij zijn verzoek. Hij heeft de grond met het chalet verkocht en dreigt nu zelf op te draaien voor de kosten van de verwijdering van het chalet. Dit is echter geen nadeel dat het gevolg is van de overtreding als zodanig maar veeleer een gevolg van de opgelegde last en de inschrijving daarvan in het kadaster. Het door eiser ondervonden nadeel is daarmee geen “nadeel” als bedoeld in artikel 5:31a van de Awb. In de MvT (Kamerstukken II

2003/04, 29 702, nr. 3, p. 108 en 109) behorende bij artikel 5:31a van de Awb is ook nadrukkelijk opgenomen dat de overtreder zelf niet om toepassing van een last onder bestuursdwang kan verzoeken. Eiser kan gelet op het voorgaande ook niet worden aangemerkt als een andere belanghebbende die door de overtreding wordt benadeeld.

[ECLI:NL:RBGEL:2022:324](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 128

MK ABRS, 09-02-2022, 202002119/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Twenterand.

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, Aarhus 6, 9

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12, 2.17, 3.7, 3.10

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2a, 5.13b

Wet milieubeheer 7.17

WABO(-milieu). ONTVANKELIJKHEID HOGER BEROEP. GRONDENTRECHTER. De Afdeling blijft de grondentrechtter tussen beroep en hoger beroep toepassen in zaken over omgevingsrechtelijke besluiten. Dit vooral om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden bij omgevingsrechtelijke besluiten en de rechtszekerheid. Verwijzing naar de uitspraak ABRS van 09-02-2022 inzake [ECLI:NL:RVS:2022:363](#). In zaken over het omgevingsrecht geldt daarom als uitgangspunt dat de grondentrechtter tussen beroep en hoger beroep toepassing blijft vinden. Alleen indien is uitgesloten dat het toestaan van één of meer nieuwe gronden in hoger beroep leidt of kan leiden tot benadeling van derde-belanghebbenden, kan de bestuursrechter een uitzondering maken op genoemd uitgangspunt. Voor zaken die onder het procesrecht van de Crisis- en herstelwet (Chw) vallen, geldt echter dat de grondentrechtter steeds wordt toegepast.

[...] Bij besluit van 14 november 2018 heeft het college aan [pluimveebedrijf] een omgevingsvergunning verleend voor het vervangen van de stalrichting op het perceel [locatie 1] te Geerdijk (hierna: het perceel).

[...] 7. De Afdeling heeft in haar uitspraak van heden ([ECLI:NL:RVS:2022:363](#)) overwogen dat zij ter bevordering van de rechtseenheid en om redenen van rechtsbescherming aanleiding ziet de grondentrechtter tussen beroep en hoger beroep te verlaten. In die uitspraak is ook overwogen dat dit niet geldt voor het omgevingsrecht. De Afdeling zal in omgevingsrechtelijke zaken de grondentrechtter tussen beroep en hoger beroep blijven hanteren. De reden daarvoor is dat in zaken over omgevingsrechtelijke besluiten in het merendeel van de gevallen belangen van derden zijn betrokken. Daarin verschillen omgevingsrechtelijke zaken van niet-omgevingsrechtelijke zaken, waarin in het merendeel van de gevallen sprake is van tweepartijengeschillen. Vanuit een oogpunt van rechtszekerheid voor die derden is het van belang dat de bestuursrechter niet alleen waakt over de (proces)positie van de partij(en) die hoger beroep instelt c.q. instellen, maar ook voor de

procespositie van de overige partijen waaronder die van vergunninghouders en voor belangen van derden zoals degenen die om optreden tegen een gestelde overtreding hebben gevraagd. Daar komt bij dat het in omgevingsrechtelijke zaken vaker gaat om zaken met grote maatschappelijke belangen zoals infrastructurele projecten, woningbouw en energietransitie met korte wettelijke afdoeningstermijnen waarvoor een efficiënte rechtsgang extra van belang is. Ook daarom is het nodig dat de omvang van het geding in die zaken tijdig wordt afgebakend.

In zaken over het omgevingsrecht geldt daarom als uitgangspunt dat de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep toepassing blijft vinden. Alleen indien is uitgesloten dat het toestaan van één of meer nieuwe gronden in hoger beroep leidt of kan leiden tot benadeling van derdebelanghebbenden, kan de bestuursrechter een uitzondering maken op genoemd uitgangspunt. Voor zaken die onder het procesrecht van de Crisis- en herstelwet (Chw) vallen, geldt echter dat de grondentrichter steeds wordt toegepast.

De Afdeling merkt als omgevingsrechtelijke zaken aan de zaken over besluiten op grond van de:

- * Wet algemene bepalingen omgevingsrecht
- * Wet milieubeheer
- * Wet ruimtelijke ordening
- * Tracéwet
- * Wet geluidhinder
- * Wet natuurbescherming
- * Ontgrondingenwet
- * Waterwet
- * Wet bodembescherming
- * Wet luchtvaart
- * Mijnbouwwet
- * Kernenergiewet
- * Wet inzake de luchtverontreiniging
- * Wet bescherming Antarctica, en
- * andere wetten en regelingen op het gebied van het milieu en de ruimtelijke ordening.

Belangen van derden in andere dan omgevingsrechtelijke zaken

8. Buiten het omgevingsrecht komen ook zaken over besluiten voor waarbij de belangen van derden betrokken (kunnen) zijn, zoals subsidiezaken, zaken over marktplaatsen, horecavergunningen, toevoegingen voor rechtsbijstand etc.

De Afdeling kiest er voor om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en dus niet langer daar buiten. Ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn. Deze keuze draagt allereerst bij aan de rechtseenheid, aangezien de Centrale Raad van Beroep en het College van Beroep voor het bedrijfsleven in (financiële) geschillen waarbij de belangen van derden betrokken (kunnen) zijn, zoals uitkerings- en subsidiezaken, tussen beroep en hoger beroep geen grondentrichter toepassen. Deze keuze draagt ook bij aan de voor de rechtspraktijk gewenste duidelijkheid. Omwille van de uitvoerbaarheid en hanteerbaarheid kiest de Afdeling dus voor een onderscheid tussen 'omgevingsrechtelijke zaken' enerzijds en alle andere zaken anderzijds. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:362](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 124).

Verder wordt verwezen naar de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2022:363](#) opgenomen onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” en “Huisvesting” (JnB 2022, 123 en 137).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) (“Afdeling bestuursrechtspraak verlaat grondentrichter, behalve in het omgevingsrecht”) uitgebracht.

JnB 2022, 129

MK ABRS, 09-02-2022, 202105952/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Oude IJsselstreek.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b en c, 2.7, 2.12, 2.27

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa, 5.21, 6.5, 6.10a

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8, 3.10

WABO. ZONNEPARK. DASSENBURCHT. RELATIVITEITSVEREISTE. NATUURTOESTEMMING. Omgevingsvergunning zonnepark. I.c. ligt de woning van [partij] om en nabij de 100 m van het essentiële foerageergebied van de das. Het bij haar woning behorende perceel grenst aan dit gebied. De afstand van haar woonperceel tot de locatie waar de handeling waarvoor de natuurtoestemming nodig is, is daarom kort genoeg om verwevenheid aan te nemen. Dat de burchten verder weg liggen, is gelet op het voorgaande niet van belang. [partij] kan zich dus beroepen op de bepalingen over soortenbescherming in de Wnb.

[...] Bij besluit van 5 oktober 2020 heeft het college aan LC Energy een omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een zonnepark op het perceel op de hoek Munstermanstraat/spoorlijn in Silvolde.

[...] Relativiteitsvereiste en natuurtoestemming

[...] 5.2. Voor de inroepbaarheid van de schending van de procedurele normen, zoals de norm in artikel 2.2aa van het Bor, is het beschermingsbereik van de onderliggende materiële norm bepalend (zie de overzichtsuitspraak van de Afdeling over het relativiteitsvereiste van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), onder 8.1 en 8.2). Die materiële norm is hier de Wnb.

Als een natuurlijke persoon zich beroept op de bepalingen van de Wnb die strekken tot de bescherming van diersoorten beroept hij zich op een algemeen belang waarvoor hij niet in rechte kan opkomen. Niet in alle gevallen hoeft echter op voorhand uitgesloten te worden geacht dat de Wnb met de bescherming van diersoorten ook bescherming biedt aan het belang bij het behoud van een goede kwaliteit van de directe woon- en leefomgeving van natuurlijke personen. De belangen van omwonenden bij het behoud van een goede kwaliteit van hun directe woon- en leefomgeving kunnen zo verweven zijn met het algemeen belang dat de Wnb beoogt te beschermen, dat niet kan worden geoordeeld dat de betrokken normen van de Wnb kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen.

Bij de beantwoording van de vraag of verwevenheid als hiervoor bedoeld kan worden aangenomen, wordt in het bijzonder rekening gehouden met de afstand tussen de woning van de natuurlijke persoon en de locatie waarop het in een omgevingsvergunning voorziene project, dan wel andere handelingen worden uitgevoerd. In een geval waarin een omgevingsvergunning voorziet in een ruimtelijke ontwikkeling op gronden waarop uit hoofde van de Wnb beschermde diersoorten

voorkomen en de afstand van de woning van de betrokken appellant tot die gronden hemelsbreed meer dan 100 m bedraagt, zal in zijn algemeenheid niet zo'n verwevenheid worden aangenomen. De kwaliteit van de directe leefomgeving van de natuurlijke persoon houdt dan onvoldoende verband met de bescherming van de volgens hem op de gronden, waar de ruimtelijke ontwikkeling is voorzien, levende beschermde diersoorten.

5.3. De woning van [partij] ligt om en nabij de 100 m van het essentiële foerageergebied van de das. Het bij haar woning behorende perceel grenst aan dit gebied. De afstand van haar woonperceel tot de locatie waar de handeling waarvoor de natuurtoestemming nodig is, is daarom kort genoeg om verwevenheid aan te nemen. Dat de burchten verder weg liggen, is gelet op het voorgaande niet van belang. [partij] kan zich dus beroepen op de bepalingen over soortenbescherming in de Wnb. Nu de rechtbank terecht niet het relativiteitsvereiste aan [partij] heeft tegengeworpen en de Vereniging samen met [partij] beroep heeft ingesteld, ziet de Afdeling geen aanleiding om in te gaan op de vraag of het relativiteitsvereiste aan de Vereniging had kunnen worden tegengeworpen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:387](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-02-2022 (publ. 08-02-2022), SHE 21/966

([ECLI:NL:RBOBR:2022:294](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 02-02-2022 (publ. 09-02-2022), SGR 21/8064

([ECLI:NL:RBDHA:2022:633](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 130

ABRS, 26-01-2022, 202101456/1/R2

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. PROCESBELANG. NATUURVERGUNNING. TENAAMSTELLING.

Tenaamstelling van de aan [appellante] verleende natuurvergunning is gewijzigd in burgemeester en wethouders van de gemeente Assen. De rechtbank heeft terecht gesteld dat de natuurvergunning die hier aan de orde is een zaaksgebonden vergunning is. Verwijzing naar ABRS 31-03-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:667](#), r.o. 5.3. Dat de natuurvergunning door [appellante] is aangevraagd en aan hem is verleend nadat de eigendom van het bedrijf was overgedragen aan de gemeente, doet anders dan hij stelt, geen afbreuk aan de zaaksgebondenheid van de vergunning. De natuurvergunning verleent bovendien, anders dan [appellante] veronderstelt, geen stikstofrechten aan een persoon. De natuurvergunning geeft - in dit geval - het recht om 90.000 vleeskuikens en 10 paarden te houden op het adres [locatie]

in Assen. Dat is een relevant verschil met fosfaatrechten die op grond van de Meststoffenwet verhandelbaar zijn. Omdat het gebruiksrecht dat [appellante] had op de gronden en opstallen aan de [locatie] op 1 mei 2020 is vervallen, kan hij de vergunde activiteit na die datum op die locatie niet meer uitoefenen.

[ECLI:NL:RVS:2022:234](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

MK ABRS, 09-02-2022, 202002454/1/A2 ([ECLI:NL:RVS:2022:402](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 131

MK CRvB, 27-01-2022 (publ. 04-02-2022), 20/2284 MAW e.v.

staatssecretaris van Defensie.

Algemeen Militair Ambtenarenreglement (AMAR) 24b

Voorlopige Voorziening Uitvoeringsregeling AMAR (VV URAMAR) 3:11

MILITAIR AMBTENARENRECHT. BEVORDERINGSMOMENT. KORTE OFFICIERS OPLEIDING (KOO). MILITAIR-WETENSCHAPPELIJKE OPLEIDING (MWO). GELIJKHEIDSBEGINSEL. De staatssecretaris had artikel 3:11, vierde lid, aanhef en onder b en c, van de VV URAMAR, vanwege strijd met het gelijkheidsbeginsel, niet aan de bestreden besluiten ten grondslag mogen leggen.

4.3. Het geschil in hoger beroep spitst zich toe op de vraag of het verschil in bevorderingsmoment tot tweede luitenant, al naar gelang een cadet de MWO of de KOO heeft gevolgd, in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat voldoende rechtvaardiging bestaat voor deze ongelijke behandeling.

4.3.1. De staatssecretaris heeft erop gewezen dat het onderscheid historisch verklaarbaar is, door invoering van het bachelor-mastersysteem voor hogescholen en universiteiten. Destijds is ervoor gekozen MWO-cadetten na vier jaar geaccrediteerde opleiding te bevorderen tot tweede luitenant; voor KOO-cadetten speelde dit niet omdat zij geen opleiding van langer dan vier jaar volgen op de NLDA. Voor hen bleef de hoofdregel gelden dat zij pas worden bevorderd tot tweede luitenant zodra de gehele opleiding is voltooid en de militair op de eerste functie start. In die achtergrond ziet de Raad geen rechtvaardiging voor het genoemde verschil, te minder nu de staatssecretaris voornemens is de bevorderingspraktijk op de KMA in die zin aan te passen dat ook MWO-cadetten voortaan pas ná afronding van de VTO tot tweede luitenant bevorderd zullen worden. Ter zitting is gebleken dat de staatssecretaris hierover met de vakcentrales in overleg is.

4.3.2. De staatssecretaris heeft verder gewezen op de langere dienverplichting die MWO-cadetten krijgen opgelegd vanwege de langere initiële opleiding. Verder heeft de staatssecretaris gewezen op het verschil in vorming, nu de MWO een specifiek militair karakter kent. In de vier jaar dat de MWO-

cadetten veelal in een internaatsetting op de NLDA verblijven, brengen zij veel tijd met elkaar door, niet alleen in het kader van opleiding, maar ook privé, bijvoorbeeld door deel te nemen aan verenigingsactiviteiten van onder meer het cadettenkorps. Ook deze vorming is niet gelijk te stellen met de vorming die KOO-cadetten opdoen, aldus de staatssecretaris. Hoewel onmiskenbaar feitelijke verschillen op de door de staatssecretaris genoemde punten bestaan, ziet de Raad daarin geen rechtens houdbare grondslag voor het verschil in bevordering. Uit artikel 24b, eerste lid, van het AMAR volgt immers dat het met succes afronden van een opleiding of een gedeelte daarvan op zichzelf beschouwd, en dus los van bijkomende factoren als namens de staatssecretaris benoemd, bepalend is voor de bevordering. De duur van een opgelegde dienverplichting of de omstandigheden waaronder de opleiding heeft plaatsgevonden spelen geen rol. De Raad stelt vervolgens vast dat de diploma's van de KOO- en MWO-cadetten, op het moment waarop zij aan het laatste deel van de opleiding beginnen, gelijkwaardig zijn. Beide groepen beschikken over een bachelordiploma. Tijdens de KOO en MWO hebben beide groepen BO 1 tot en met 4 gevolgd. Op het moment van afronding van de KOO en MWO gelden dus dezelfde eisen. KOO- en MWO-cadetten starten vervolgens met dezelfde vervolgopleiding, de VTO. Met het afronden van de VTO wordt de officiersopleiding voltooid. Dit leidt de Raad tot het oordeel dat sprake is van op de rechtens relevante aspecten gelijke gevallen. Appellanten hebben daarom aanspraak op bevordering tot tweede luitenant op hetzelfde moment als de MWO-cadetten. Nu dit moment ten tijde van belang was gelegen bij de afronding van de onderdelen BO 1 tot en met 4, kan appellanten de door hen gewenste bevordering vanaf dit moment niet worden ontzegd. De staatssecretaris had artikel 3:11, vierde lid, aanhef en onder b en c, van de VV URAMAR dus, vanwege strijd met het gelijkheidsbeginsel, niet aan de bestreden besluiten ten grondslag mogen leggen.

4.4. Dit betekent dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak, voor zover aangevochten, voor vernietiging in aanmerking komt. Voor zover de bestreden besluiten bij de aangevallen uitspraak in stand zijn gelaten zal de Raad deze alsnog vernietigen. De Raad zal de staatssecretaris opdracht geven opnieuw op de bezwaren van appellanten te beslissen. De staatssecretaris zal het er daarbij, onder vergoeding van de gemaakte kosten van bezwaar, toe moeten leiden dat appellanten alsnog met ingang van de datum van succesvolle afronding van ALO 1 en 2 (BO onderdelen 1 tot en met 4) van de KOO worden bevorderd tot tweede luitenant.

[ECLI:NL:CRVB:2022:225](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 132

MK Rechtbank Oost-Brabant, 14-01-2022 (publ. 08-02-2022), SHE 20/3224

Raad van bestuur van het Uww.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:673e

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. De rechtbank ziet in artikel 7:673e, tweede lid, van het BW een bepaling die enkel en alleen bedoeld is om de hoogte van de compensatie te maximeren. De wetgever kan niet hebben bedoeld om via het tweede lid van 7:673e van het BW een (al dan niet verkapte) voorwaarde toe te voegen aan het eerste lid van dat artikel. Naar het oordeel van de rechtbank wordt in het tweede lid geabstraheerd van het bestaan van

(een recht op) transitievergoeding op het moment dat de periode van twee jaar is doorlopen en is alleen het loon en de lengte van het dienstverband aan het einde van de periode van twee jaar bepalend voor de (maximale) hoogte van de compensatie. Als in bepaalde gevallen – zoals het onderhavige – het einde van die periode van twee jaar voor inwerkingtreding van de WWZ lag, betekent dit dus niet dat gekeken moet worden naar het bestaan van een recht op transitievergoeding op dat moment. Dat brengt de genoemde abstractie met zich. Beroep gegrond. Het Uvw dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:80](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 133

MK CRvB, 20-01-2022, (publ. 04-02-2022), 20/4314 AKW

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 7, 18

Besluit uitvoering kinderbijslag (BUK)

KINDERBIJSLAG. Appellant heeft gesteld dat de Raad in zijn uitspraken van 9 september 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:2358](#) en [ECLI:NL:CRVB:2021:2312](#), over het hoofd heeft gezien dat artikel 7 van de AKW geen grondslag biedt om onderhoudseisen te hanteren ten aanzien van ouders van wie de kinderen tot hun huishouden behoren. Bovendien brengt de systematiek van de AKW volgens appellant met zich dat een voorwaarde die niet geldt voor het recht op kinderbijslag, ook niet geldt voor het recht op uitbetaling van kinderbijslag. De Raad verwerpt deze stellingnames. Tussen partijen is niet in geschil dat de derde-partij in de kwartalen in geding structureel meer heeft bijgedragen in de onderhoudskosten van de kinderen dan appellant. Hieruit volgt dat de situatie die voorligt niet valt onder het toepassingsbereik van artikel 10 van het BUK (en de vaste gedragslijn die de Svb ter zake hanteert), maar alleen onder het toepassingsbereik van artikel 18, vijfde lid, van de AKW. Daarom moest de Svb de kinderbijslag over de kwartalen in geding volledig aan de derde-partij uitbetalen. Dit zou slechts anders zijn geweest als de derde-partij op de voet van artikel 18, achtste lid, van de AKW aan de Svb had verzocht (een deel van) die kinderbijslag aan appellant uit te betalen. Dat is niet gebeurd.

Geconcludeerd wordt dat de Svb terecht heeft geweigerd om de helft van de kinderbijslag voor [naam kind 1], [naam kind 2] en [naam kind 3] over het tweede kwartaal van 2017 tot en met het derde kwartaal van 2019 alsnog uit te betalen aan appellant.

[ECLI:NL:CRVB:2022:217](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 134

MK Rechtbank Overijssel, 04-02-2022 (publ. 07-02-2022), ZWO 21/611

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

(Eerste) Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 7

NOW-1. DEFINITIEVE TEGEMOETKOMING. De NOW-1 biedt verweerder geen ruimte om in het geval van eiseres uit te gaan van een andere, lagere loonsom in de referentiemaand januari 2020 vanwege daarin opgenomen incidentele betalingen van de zogeheten meer-behandelingen. De incidentele betalingen als gevolg van deze meer-behandelingen, die een nadere individuele beoordeling vergen, zijn niet gelijk te stellen met de incidentele beloningen als een 13e maand, vakantiegeld of andere in de NOW-1 genoemde beloningen die wél eenvoudig uit de loonsom kunnen worden gefilterd.

Het door eiseres gevraagde maatwerk is dus in strijd met de tekst van de wet en past niet in het op grond van de brieven van de Minister door verweerder toegepaste (buitenwettelijke) beleid om wel een aantal incidentele beloningen buiten beschouwing te laten. Dat dit in het geval van eiseres ongelukkig uitpakt, kan er niet toe leiden dat voor haar een uitzondering moet worden gemaakt. Toepassing van artikel 7, eerste lid, van de NOW-1 levert daarom in dit geval geen strijd op met het evenredigheidsbeginsel. Evenmin is toepassing van deze bepaling in strijd met enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel. Er bestaat dan ook geen aanleiding om artikel 7, eerste lid, van de NOW-1 in dit geval buiten toepassing te laten en uit te gaan een andere, lagere loonsom.

[ECLI:NL:RBOVE:2022:313](https://ecli.nl/RBOVE:2022:313)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2022, 135

ABRS, 09-02-2022, 202005104/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:2, 5:31d, 5:32, 5:32b, 5:34, 6:22

Gemeentewet 125, 172

Algemene plaatselijke verordening Zaanstad 2013 (Apv) 2:74

APV. HANDHAVING. DWANGSOM. BEVOEGDHEID. OPENBARE ORDE. Postvatten op de weg met het kennelijke doel om drugs te verhandelen. I.c. is het doel van de maatregel het herstellen en bewaren van de openbare orde. Niet het college maar de burgemeester was bevoegd om de last op te leggen. Aannemelijk is dat [appellant] niet is benadeeld door het bevoegdheidsgebrek.

[...] 2. In artikel 2:74 van de Algemene plaatselijke verordening Zaanstad 2013 (hierna: de Apv) is het verbod opgenomen om op of aan de weg post te vatten met het kennelijke doel om drugs te verhandelen. In een bestuurlijke rapportage van de politie van 28 februari 2019 staat dat is geconstateerd dat [appellant] dit verbod heeft overtreden op 22 februari 2019 in het Burgemeester In 't Veldpark in Zaandam. Het college heeft daarin aanleiding gezien om aan [appellant] een last onder dwangsom op te leggen. Als weer wordt geconstateerd dat [appellant] op of aan de weg postvat met het kennelijke doel om drugs te verhandelen, moet hij een dwangsom betalen van € 2.500 per overtreding tot een maximum van € 10.000.

[...] Bevoegdheid

4. De Afdeling heeft ambtshalve beoordeeld of het college het bevoegde orgaan is om de last onder dwangsom op te leggen. Artikel 2:74 van de Apv ziet op de handhaving van de openbare orde. Ingevolge artikel 172, eerste lid, van de Gemeentewet is de burgemeester belast met de handhaving van de openbare orde.

De burgemeester heeft toegelicht waarom het besluit in eerste instantie door het college genomen was. Hij was van mening dat het door het tijdsverloop niet meer ging om het feitelijk herstellen van de openbare orde. Tussen de constatering van de overtreding en het opleggen van de last onder dwangsom zat drie maanden. Hij heeft daarbij verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 25 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3274](#). Daarin is overwogen: "Met de opgelegde last gaat het in dit geval evenwel niet om het feitelijk herstellen van de openbare orde ten aanzien waarvan gelet op artikel 172, eerste lid, van de Gemeentewet uitsluitend de burgemeester is belast. Hierbij is van belang dat de last onder dwangsom in dit geval is opgelegd nadat de inbrekerswerktuigen ruim drie weken eerder in beslag waren genomen en uitsluitend met het doel om herhaling van overtreding van de APV-bepaling in de toekomst te voorkomen. Ook overigens is niet gebleken van omstandigheden die maken dat de bevoegdheid louter is uitgeoefend met het oog op het feitelijk handhaven van de openbare orde, waartoe de burgemeester op grond van genoemd artikel 172, eerste lid van de Gemeentewet exclusief bevoegd is. Onder deze omstandigheden was het college bevoegd in dit geval een last onder dwangsom aan [appellant] op te leggen ter zake van de overtreding in artikel 2:44 van de APV 2017."

In dit geval is het doel van de maatregel wel het herstellen en bewaren van de openbare orde. Uit de door [appellant] overgelegde krantenartikelen blijkt dat er al een jarenlang probleem is van drugsgebruikers die rondhangen in het Burgemeester In 't Veldpark. Het postvatten op de weg met het kennelijke doel om drugs te verhandelen is, anders dan het rondrijden met inbrekerswerktuigen, zichtbaar voor omstanders. Het effect op de openbare orde is bovendien groot, omdat het verhandelen van drugs een strafbaar feit is. Dat maakt dat het ook na een tijdsverloop van drie maanden nog steeds gaat om de feitelijke handhaving van de openbare orde. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1117](#). In die uitspraak is vastgesteld dat de burgemeester bevoegd was om eenzelfde last onder dwangsom op te leggen als in deze zaak. Ook in die zaak was ondanks het tijdsverloop het doel van de last het feitelijk handhaven van de openbare orde.

4.1. De besluiten van 5 juni en 7 oktober 2019 zijn dus genomen door het verkeerde bestuursorgaan. Dit gebrek is hersteld met het besluit van 11 november 2021. Het besluit op bezwaar is inhoudelijk niet gewijzigd. [appellant] voert aan dat de burgemeester niet inhoudelijk bij de zaak betrokken is geweest. Uit een krantenartikel blijkt dat hij een ander standpunt inneemt over handhavend optreden tegen de groep die overlast veroorzaakt in het Burgemeester In 't Veldpark. Wat hiervan ook zij, er is niet gebleken dat er gebreken kleven aan het besluit van de burgemeester waarin hij de besluiten

van het college bekrachtigt. Uit het besluit blijkt dat de burgemeester in kan stemmen met de besluiten van het college. De Afdeling voegt daaraan toe dat de burgemeester ook voorzitter is van het college en vanuit die hoedanigheid betrokken is geweest bij de eerdere besluiten van het college. Het is aannemelijk dat [appellant] niet is benadeeld door het bevoegdheidsgebrek. De Afdeling ziet daarom aanleiding het bevoegdheidsgebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren. Hoewel het hoger beroep is gericht tegen de uitspraak van de rechtbank en toen het besluit op bezwaar van het college nog niet was bekrachtigd door de burgemeester, wordt in het vervolg van deze uitspraak gesproken over het besluit van de burgemeester. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:400](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 136

Rechtbank Rotterdam, 07-02-2022 (publ. 08-02-2022), ROT 21/2482

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 1, lid 2

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 15 lid 1

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1a lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. EVENREDIGHEID. Weigering huurtoeslag omdat aanvraag te laat is ingediend. De rechtbank ziet gelet op alle omstandigheden wel een schending van het evenredigheidsbeginsel, het te laat indienen van de aanvraag is naar het oordeel van de rechtbank slechts in geringe mate toe te rekenen aan eiseres, terwijl de gevolgen voor eiseres onevenredig groot zijn. Daarbij heeft de rechtbank met name oog voor alle belemmerende omstandigheden gedurende de corona-pandemie om die aanvraag tijdig te doen. Nu het hier gaat om een formele wet waar bewust een uitsluitende peildatum is opgenomen, is het slechts aan de wetgever om in te grijpen en herstel te bieden. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBROT:2022:718](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2022, 137

MK ABRS, 09-02-2022, 202102941/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek 5, 8

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2017/2 (Verordening) 2.6, 4.1

HUISVESTING. GRONDENTRECHTER. Ter bevordering van de rechtseenheid en om redenen van rechtsbescherming aanleiding ziet de Afdeling aanleiding de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep te verlaten. Dit geldt niet voor het omgevingsrecht. Verwijzing naar ABRS 09-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#). In boetezaken werd de grondentrichter niet gehanteerd. Dat blijft onveranderd. In vreemdelingenzaken geldt het grievensstelsel, dat een

grondentrichter impliceert. Ook dat blijft onveranderd. Het verlaten van de grondentrichter door de Afdeling betekent niet dat in hoger beroep onbeperkt nieuwe gronden naar voren kunnen worden gebracht.

[...] Bij besluit van 20 december 2019 heeft het college een aanvraag van [appellante] om een huisvestingsvergunning afgewezen.

[...] De Afdeling verlaat de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep in andere dan omgevingsrechtelijke zaken

[...] 4.2. Voorheen oordeelde de Afdeling dat een voor het eerst in hoger beroep aangevoerde grond buiten beschouwing moet blijven, als de belanghebbende die grond redelijkerwijs al bij de rechtbank naar voren had kunnen brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 3 april

2000, [ECLI:NL:RVS:2000:AH6961](#) en van 4 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2628](#)). Dit wordt wel de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep genoemd. Deze grondentrichter wordt niet toegepast door de andere hoogste bestuursrechters. Zie voor belastingrechter in hoger beroep bijvoorbeeld de arresten van de Hoge Raad van 10 december 2010, [ECLI:NL:HR:2010:BO6786](#) en 4 oktober 2013, [ECLI:NL:HR:2013:781](#); voor de Centrale Raad van Beroep (hierna: de CRvB) de uitspraken van 22 februari 2002, [ECLI:NL:CRVB:2002:AD9473](#) en 4 juni 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:CA2803](#); en voor het College van Beroep voor het bedrijfsleven (hierna: het CBb) de uitspraken van 1 april 2004, [ECLI:NL:CBB:2004:AO8207](#), en 15 oktober 2019, [ECLI:NL:CBB:2019:496](#).

Ter bevordering van de rechtseenheid tussen de hoogste bestuursrechters en om redenen van rechtsbescherming ziet de Afdeling aanleiding de grondentrichter te verlaten, zij het dat zij in het omgevingsrecht een andere benadering zal volgen om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden.

De Afdeling kiest er dus voor om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daar buiten, ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn, zoals bij sommige subsidiezaken, zaken over marktplaatsen, horecavergunningen, toevoegingen voor rechtsbijstand etc. Deze keuze draagt allereerst bij aan de rechtseenheid, aangezien de CRvB en het CBb in (financiële) geschillen waarbij de belangen van derden betrokken (kunnen) zijn, zoals uitkerings- en subsidiezaken, tussen beroep en hoger beroep geen grondentrichter toepassen. Deze keuze draagt ook bij aan de voor de rechtspraak gewenste duidelijkheid. Omwille van de uitvoerbaarheid en hanteerbaarheid kiest de Afdeling dus voor een onderscheid tussen 'omgevingsrechtelijke zaken' enerzijds en alle andere zaken anderzijds.

4.3. Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep. Zo zullen gronden die uitdrukkelijk zijn prijsgegeven, buiten beschouwing worden gelaten als zij in hoger beroep (opnieuw) worden aangevoerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB van 5 januari 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AU9486](#), en het arrest van de Hoge Raad van 4 december 2009, [ECLI:NL:HR:2009:BG7213](#)). Verder kan op een gegeven instemming met een door de rechter in eerste aanleg gekozen werkwijze in hoger beroep niet worden teruggekomen (uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP1317](#)).

4.4. Zoals hiervoor is overwogen, zal de Afdeling de grondentrichter blijven toepassen in zaken over omgevingsrechtelijke besluiten. Dit vooral om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden bij omgevingsrechtelijke besluiten en de rechtszekerheid. De keuze om met omgevingsrechtelijke zaken anders om te gaan dan met andere zaken wordt nader uiteengezet in een uitspraak van heden in een omgevingsrechtelijke zaak (uitspraak van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#)).

4.5. In boetezaken werd de grondentrichter niet gehanteerd. Dat blijft onveranderd. In vreemdelingenzaken geldt het grievenstelsel, dat een grondentrichter impliceert. Ook dat blijft onveranderd.

4.6. Het verlaten van de grondentrichter door de Afdeling betekent niet dat in hoger beroep onbeperkt nieuwe gronden naar voren kunnen worden gebracht. In het algemeen verdient het de voorkeur nieuwe gronden tijdig naar voren te brengen, dat wil zeggen binnen de hogerberoepstermijn of de termijn voor het indienen van gronden. Dit draagt bij aan een tijdige afbakening van de omvang van de rechtsstrijd in hoger beroep en aan een zorgvuldig, doelmatig en efficiënt gebruik van de hogerberoepsprocedure. Het in een later stadium aanvoeren van aanvullende gronden in hoger beroep kan afstuiten op de eisen van een goede procesorde. Bij de vraag of aan de eisen van een goede procesorde wordt voldaan, zal de bestuursrechter ook acht slaan op de procespositie van de overige partijen. Zo zullen nieuwe gronden in hoger beroep niet worden toegelaten indien de andere partij(en) te weinig tijd resteert om zich daarover inhoudelijk uit te laten, of als in een (te) laat stadium een geheel nieuw onderwerp aan de orde wordt gesteld. Dit zal evenmin gebeuren als inhoudelijke bespreking van de in een (te) laat stadium naar voren gebrachte gronden leidt tot aanhouding van de zaak met als gevolg een onwenselijke of onaanvaardbare vertraging van de procedure in het licht van de belangen van de overige partijen en een goede rechtspleging. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:363](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2022, 123).

Verder wordt verwezen naar de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2022:362](#) opgenomen onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” en “Wabo” (JnB 2022, 124 en 128).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) (“Afdeling bestuursrechtspraak verlaat grondentrichter, behalve in het omgevingsrecht”) uitgebracht.

JnB 2022, 138

ABRS, 09-02-2022, 202006216/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Delft.

Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) 3, 23, 27

Huisvestingsverordening Delft 2019

Beleidsregel urgentieverklaringen Delft 2019 (beleidsregel)

HUISVESTING. BELEIDSREGELS. URGENTIE. EVENREDIGHEID. I.c. heeft het college een **voorrangsverklaring verleend voor het woningtype benedenwoning met tuin, met maximaal vier slaapkamers, in de regio Haaglanden. Het college heeft toegezegd dat het [appellant A] en [appellant B] niet zal worden tegengeworpen als zij in het bijzonder op woningen in of nabij Delft reageren. [appellant A] en [appellant B] zijn niet tevreden met de verleende voorrangverklaring, omdat zij een eengezinswoning willen. Voor een eengezinswoning komen [appellant A] en [appellant B] niet in aanmerking, omdat eengezinswoningen op grond van artikel 3.1.1, tweede lid, aanhef en onder d, van de Beleidsregel urgentieverklaringen Delft 2019 zijn voorbehouden aan herstructureringskandidaten, dat wil zeggen personen die in**

verband met door het college gelaste sloop of renovatie van hun woning een andere woning zoeken.

De Afdeling stelt voorop begrip te hebben voor de lastige situatie waarin [appellant A] en [appellant B] zich bevinden. Gelet op de medische en sociale problematiek is ook sprake van bijzondere omstandigheden. Het gevolg van het besluit van het college is dat [appellant A] en [appellant B] niet in aanmerking komen voor een eengezinswoning, maar wel voor een benedenwoning met voldoende ruimte en een tuin in de omgeving van Delft. Dit gevolg is i.c. niet onevenredig in verhouding tot het doel van de beleidsregel. Nu [appellant A] en [appellant B] en de kinderen niet op grond van medische noodzaak voor hun woonbehoefte uitsluitend zijn aangewezen op een eengezinswoning, bestaat in dit geval ook geen grond voor het oordeel dat het college in strijd met het IVRK heeft gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2022:416](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB 2022, 139

MK ABRS, 09-02-2022, 202003579/1/A3

korpschef van politie, appellant.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7

Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2014 (beleidsregels 2014)

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS.

BELEIDSREGELS. EVENREDIGHEID. Mede in het licht van de evenredigheid, kan de c-grond van paragraaf 2.3 van de beleidsregels niet zover worden opgerekt dat ieder feit dat, of iedere omstandigheid die niet onder de a- of b-grond valt, kan leiden tot het oordeel dat de betrokkene onvoldoende betrouwbaar is in de zin van de Wpbr. In de rede ligt dat deugdelijk wordt gemotiveerd waarom de betrokkene door een over hem bekend en voor deze beoordeling relevant feit onvoldoende betrouwbaar in de zin van de Wpbr is.

[...] Bij besluit van 8 augustus 2018 heeft de korpschef de door Elite Security Force gevraagde toestemming om [wederpartij] beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten geweigerd.

Bij besluit van 30 januari 2019 heeft de korpschef het door Elite Security Force en [wederpartij] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Daartegen hebben Elite Security Force en [wederpartij] bij de rechtbank beroep ingesteld. [...]

[...] 12. De Afdeling overweegt over het beroep tegen het besluit van 30 januari 2019 het volgende.

12.1. In de beleidsregels is in paragraaf 2.3 verder uitgewerkt wanneer de korpschef de in artikel 7, vierde lid, van de Wpbr bedoelde toestemming weigert te verlenen. De a- en b-grond uit de beleidsregels zien - kort gezegd - op veroordelingen wegens het plegen van een misdrijf of het aanvaarden van een strafbeschikking of transactie wegens het plegen van een misdrijf. De in deze zaak door de korpschef gehanteerde c-grond uit de beleidsregels moet worden gezien in het licht van de a- en b-grond en kan worden opgevat als een restcategorie (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:456](#)).

Zoals volgt uit deze uitspraak betekent dit dat feiten die geen betrekking hebben op een gedraging die onder de a- of b-grond valt tot deze restcategorie kunnen behoren. Het betekent daarnaast dat de zinsnede: 'Dat de betrokkene onvoldoende betrouwbaar is kan worden aangenomen op basis

van andere, niet uit veroordeling of transacties gebleken, omtrent betrokkene bekende feiten.’, zo moet worden begrepen dat niet alleen veroordelingen voor misdrijven maar ook lichtere of nog niet vaststaande feiten en gedragingen tot het oordeel kunnen leiden dat een betrokkene onvoldoende betrouwbaar is.

De Afdeling is van oordeel dat dit ook betekent dat deze c-grond uit de beleidsregels, mede in het licht van de evenredigheid, niet zover kan worden opgerekt dat ieder feit dat, of iedere omstandigheid die niet onder de a- of b-grond valt kan leiden tot het oordeel dat de betrokkene onvoldoende betrouwbaar is in de zin van de Wpbr. In de rede ligt dat deugdelijk wordt gemotiveerd waarom de betrokkene door een over hem bekend en voor deze beoordeling relevant feit onvoldoende betrouwbaar in de zin van de Wpbr is.

12.2. [wederpartij] zijn geen feiten tegengeworpen die kwalificeren als misdrijf, zodat de a- en b-grond niet van toepassing zijn in dit geval.

De korpschef stelt in het besluit van 30 januari 2019 dat [wederpartij] twee keer beveiligingswerkzaamheden heeft verricht zonder de daarvoor vereiste toestemming. Volgens de korpschef kwalificeren deze door hem gestelde feiten als feiten als bedoeld in artikel 7, vierde lid van de Wpbr in samenhang gelezen met onderdeel 2.3 aanhef en onder c van de beleidsregels 2014. Daarvan is volgens de beleidsregels 2014 sprake indien de betrokkene er blijk van heeft gegeven rechtsregels naast zich neer te leggen waarvan de overtreding beschouwd kan worden als een tamelijk ernstige aantasting van de rechtsorde. Zoals op de zitting is besproken richt artikel 7, tweede lid, van de Wpbr zich tot de beveiligingsorganisatie. De in dat artikellid bedoelde toestemming wordt aangevraagd door en verleend aan de beveiligingsorganisatie die de betrokken persoon te werk wil stellen. [wederpartij] zelf heeft met het door de korpschef gestelde werken zonder dat aan de beveiligingsorganisatie voor hem toestemming was verleend, geen overtreding van artikel 7, tweede lid, van de Wpbr gepleegd. Niet gebleken is dat de korpschef hiermee rekening heeft gehouden in het in beroep bestreden besluit.

Mede gelet op de belangen van de betrokkene vergt het een zorgvuldige afweging en deugdelijke motivering om tot de conclusie te komen dat een persoon onvoldoende betrouwbaar is om beveiligingswerkzaamheden te verrichten. Het besluit van 30 januari 2019 voldoet hier gelet op het voorgaande niet aan.

12.3. Het beroep van Elite Security Force en [wederpartij] tegen het besluit van 30 januari 2019 is gegrond en dit besluit moet worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:2 en artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:403](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 140

MK ABRS, 09-02-2022, 202100935/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. De Afdeling legt uit wanneer in reguliere vreemdelingenzaken nader ingediende stukken bij de beoordeling in beroep kunnen worden betrokken.

1. Tijdens de procedure bij de rechtbank heeft referent nadere stukken overgelegd ter onderbouwing van de afstammingsrelatie tussen de vreemdelingen en haarzelf. De rechtbank heeft deze stukken bij de beoordeling van het beroep buiten beschouwing gelaten, omdat deze zijn opgemaakt en ingediend na de datum van het bestreden besluit. Deze uitspraak gaat over de vraag wanneer in reguliere vreemdelingenzaken nader ingediende stukken bij de beoordeling in beroep kunnen worden betrokken. [...]

2.3.1. Zoals onder 1 is vermeld, gaan de door de vreemdelingen nader ingediende stukken over de afstammingsrelatie tussen de vreemdelingen en referent. Deze stukken gaan dus over feiten die zich al hadden voorgedaan ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar. Daarom was er geen aanleiding om ze buiten beschouwing te laten in verband met de ex-tunctoetsing. De rechtbank heeft dus een te streng criterium gehanteerd om te beoordelen of de stukken van na de beslissing op bezwaar nog konden worden betrokken in de beoordeling.

2.4. De tweede reden die de rechtbank hanteert is dat de vreemdelingen in bezwaar en beroep hadden moeten onderbouwen waarom zij de stukken niet eerder konden indienen. Vanwege de volledige heroverweging in bezwaar (artikel 7:11 van de Awb) moeten stukken die in de bezwaarfase worden ingediend bijna altijd inhoudelijk worden beoordeeld in de beslissing op bezwaar. Voor de indiening van de stukken na het besluit op de aanvraag hoeft dus in beginsel geen reden te worden aangedragen. Dit is alleen anders in zeer specifieke situaties, zoals bij de buitenbehandelingstelling van een onvolledige aanvraag. Voor de beroepsfase is de goede procesorde het bepalende kader. Alleen in dat kader is van belang dat de indieners van stukken in een late fase van de procedure, uitleggen waarom zij die stukken niet eerder hebben ingediend of niet eerder konden indienen. De criteria om dergelijke stukken als rechter wel of niet toe te laten zijn hierboven onder 2.2 besproken. De Afdeling verwijst ter vergelijking verder naar haar uitspraak van 28 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2299](#), onder 2.1 en 2.2.

2.4.1. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de vreemdelingen in bezwaar hadden moeten onderbouwen waarom zij de stukken niet eerder konden indienen en heeft dit ook niet op juiste wijze voor de beroepsfase beoordeeld. Ook op dit punt heeft de rechtbank dus te strenge criteria gehanteerd.

2.5. In deze zaak hebben de vreemdelingen nadere stukken aan de rechtbank verzonden op 17 augustus 2020 en 27 november 2020. De zitting van de rechtbank vond plaats op 1 december 2020. Enkele van deze stukken zijn dus zeer kort voor de zitting ingediend en daarom bestond er op zich aanleiding om te bezien of het meenemen van deze stukken in de procedure is strijd is met de goede procesorde. Dit heeft de rechtbank niet gedaan. Daarom en gelet op wat onder 2.3.1 en 2.4.1 is overwogen, heeft de rechtbank de stukken ten onrechte buiten beschouwing gelaten. Het betoog van de vreemdelingen slaagt.

Conclusie

3. Het hoger beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2022:379](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2022, 141

MK ABRs, 07-02-2022, 202107178/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Medische situatie. Onderzoeksplicht staatssecretaris. Het is aan de staatssecretaris om te beoordelen of serieuze signalen ertoe nopen dat er een arts moet worden ingeschakeld, dat er zonder tussenkomst van een arts al moet worden geconcludeerd dat voortzetting van de vrijheidsontneming niet aan de orde is of dat er zonder de tussenkomst van een arts kan worden geconcludeerd dat voortzetting van de vrijheidsontneming nog altijd evenredig is.

5.1. Dat een door de vreemdeling ter onderbouwing van zijn medische situatie overgelegd stuk niet is opgesteld door een arts, betekent niet dat aan de inhoud daarvan alleen al daarom geen waarde toekomt. Zoals de rechtbank terecht overweegt, kan de staatssecretaris serieuze signalen over de medische situatie van een vreemdeling niet zonder meer terzijde schuiven onder verwijzing naar de plicht van een vreemdeling om zich te wenden tot de in het detentiecentrum aanwezige medische dienst. De rechtbank heeft terecht erop gewezen dat de staatssecretaris een eigen onderzoeksplicht heeft als het gaat om de vraag of voortzetting van de vrijheidsontneming nog evenredig is. Hoewel hij terecht betoogt dat het niet aan hem is om zelf een onderzoek op te starten naar de detentiegeschiktheid van een vreemdeling, oordeelt de rechtbank terecht dat van de staatssecretaris in het licht van het voorgaande een actievere houding verwacht mag worden wanneer een vreemdeling serieuze signalen aandraagt dat zijn medische situatie voortzetting van de vrijheidsontnemende maatregel onevenredig maakt. De staatssecretaris moet gedurende de periode dat een vreemdeling van zijn vrijheid ontnomen is immers voortdurend beoordelen of voortzetting daarvan nog evenredig is. Het feit dat de staatssecretaris de vreemdeling in detentie houdt, brengt op dit vlak een verantwoordelijkheid mee. Dit betekent niet dat in alle gevallen een beoordeling moet volgen door een arts. Wel is het aan de staatssecretaris om te beoordelen of serieuze signalen ertoe nopen dat er een arts moet worden ingeschakeld, dat er zonder tussenkomst van een arts al moet worden geconcludeerd dat voortzetting van de vrijheidsontneming niet aan de orde is of dat er zonder de tussenkomst van een arts kan worden geconcludeerd dat voortzetting van de vrijheidsontneming nog altijd evenredig is. De rechtbank heeft om die reden dan ook terecht beoordeeld of de dossierstukken blijk geven van zo'n beoordeling.

[ECLI:NL:RVS:2022:364](#)

[Naar inhoudsopgave](#)